

tik. Jeg har set, at der er nogle debattører i diskussionen her, der har sagt: Ja, så kan vi blive tvunget med ind i aktioner, der er truffet beslutning om det ene eller det andet sted. Det er da ikke rigtigt. Hvor det som her drejer sig om krisestyring, kan kun dette Folketing træffe beslutningerne.

Og så om den forsvarsmæssige dimension i det europæiske samarbejde: Ja, den har eksisteret siden Maastricht. Den blev omformuleret i Amsterdam, og jeg synes, man skal notere sig, at det er en målsætning og synspunkter, som nogle af vores partnere har. Som der står i artikel 17: Den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik omfatter alle spørgsmål om Unionens sikkerhed, herunder gradvis udformning af en fælles forsvarspolitik. Der står videre, at hvis Det Europæiske Råd træffer afgørelse herom i så fald skal henstille til medlemsstaterne, at de træffer deres afgørelse i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

Vi har sådan set også stemt om denne formulering. Danmark har sit klare forbehold på dette punkt, men da vi havde afstemningen om Maastricht, den reviderede i 1993, og da vi havde afstemningen om Amsterdam i 1998, da sagde hr. Keld Albrechtsen og hr. Thulesen Dahl og andre jo nøjagtig det samme: fremmende spørgelset af, at stemte man ja her, så var der her introduceret noget på det forsvarsmæssige område, som ikke kunne laves om. Det er en del af det traktatgrundlag, vi har taget stilling til. Men det er også en del af traktatgrundlaget, at der er dansk forbehold.

Til hr. Keld Albrechtsen med hensyn til regeringskonferencen: Der er jo klart og tydeligt efter Amsterdamtraktaten nogle spørgsmål, som der ikke endeligt er gjort op med. Og de er oven i købet nævnt; det drejer sig om øget adgang til flertalsafgørelser i søjle 1; det drejer sig om antal kommissærer; det drejer sig om stemmевægte i forbindelse med udvidelsen.

Den danske regerings holdning er, at det er spørgsmål, som vi gerne ser en hurtig afklaring på. Vi havde faktisk et ønske om, at det skulle have været afklaret allerede i Amsterdam. Det blev det ikke. Men vi ser gerne, at disse spørgsmål, som der jo alene kan træffes afgørelse om ved en regeringskonference, kommer til en relativt hurtigt afgørelse.

Det står i Wien-konklusionerne, at man anmoder det tyske formandskab om til topmødet i Køln at komme med forslag til, hvornår og hvordan man løser disse tiloversblevne proble-

mer efter Amsterdam. Vi venter nu, når vi kommer til Køln, at se et tysk forslag om dette. Vi vil måske nok se det noget før; og så må vi diskutere det her i salen offentligt og i Folketingets Europaudvalg, hvad der skal være danske holdninger til dét og dét.

Nogle lande ønsker derudover andre spørgsmål lagt ind i regeringskonferencen. Det danske synspunkt er, at vi i en sådan kommende regeringskonference – som vi skal have – ønsker det gjort så snævert, som det nu er gør ligt.

Hr. Keld Albrechtsen spurgte, hvem der var Danmarks kandidat til hr. FUSP. Vi har ikke noget ønske om i offentligheden at pege på bestemte kandidater på nuværende tidspunkt fra regeringens side; det er ikke hensigtsmæssigt.

Hvad det danske forbehold angår, så har jeg gjort mig umage med at præcisere, at det danske forbehold jo altså også betyder, at vi ikke ønsker at forhindre de andre medlemsstater i at gå længere.

Hr. Keld Albrechtsen brugte, synes jeg, en meget ejendommelig formulering, da han skulle beskæftige sig med det af flertallet fremsatte forslag til vedtagelse. Han spurgte, hvorfor vi var så interesseret i at gøre noget for Tyrkiet, de er jo de NATO-allierede, der ikke er medlem af EU.

Jamen det er jo ikke kun Tyrkiet. Det er jo en langt bredere kreds af lande – en vigtig kreds af andre lande – bl.a. de nye medlemslande: Polen, Ungarn, Tjekkiet, men det er jo altså også Norge og Island. Og i den anden del af sætningen, hvor vi taler om EU-lande, der ikke er medlemmer af NATO, ja, så drejer det sig bl.a. om Sverige og Finland med deres stærke interesse i at kunne deltage i Petersberg-opgaver. Det drejer sig om Østrig og Irland, der begge – og ikke mindst Irland – har en meget stærk tradition for deltagelse i fredsbevarende operationer. Så det er ikke et specielt tyrkisk hensyn, der ligger bygget ind her. Det rækker bredere, og det finder vi er væsentligt.

Et springende punkt her i diskussionen – også med hr. Keld Albrechtsen – har jo været forholdet til alliancens egne beslutninger, hvornår NATO-ledede operationer kommer på tale, og der står jo flere steder i punkt 9 i kommunikøet udtryk for, hvor alliancen som helhed ikke engagerer sig, eller operationer, i hvilke alliancen som helhed ikke er militært engageret som alliance; det står i punkterne 9 og 10 i kommunikøet. Og det er jo det, som også – kan man